

jeg spørge de Herrer: Hvad bestemte denne Lønningslov? Den bestemte for Præster af 3de Lønningsklasse 1,600 Kr. aarlig tilligemed Jordlod og Bolig, men da disse Mænd slet ikke kunne ind under Punkt 3 og 4, saa kunne de Herrer da ikke særlig tage Hensyn dertil. Det andet Punkt var de faste Kapellaners Løn, som blev bestemt ikke til 2,400 Kr., men til 1,200 Kr. og efter 5 Aars Forløb til 1,600 Kr., samt efter andre 5 Aars Forløb til 2,000 Kr. De begynde med 1,200 Kr., samt Bolig og Have ligesom en Lærer, og nu sige de Herrer, at det er det Samme som det her foreslaaede Maximum af 2,400 Kr. for de lavere lønne de geistlige Embeder. Nei, ligesom de Herrer overlade det til Ministeren at ansætte Maximumgrænsen ved Betskillingen, saaledes forhøje de ogsaa Minimumgrænsen, naar de stemme for dette Forslag. Derfor det endda kom ældre Mænd tilgode som paa Grund af Forandring i Reglerne for Præsternes Befordring — og heri sker der jo jævnlig Forandring ved de stiftende Chefer for Kirke- og Undervisningsministeriet, idet det jo synes, som om den ene Minister følger een Fremgangsmaade, og den anden Minister en anden — kom til at lide med Hensyn til Udsigt til Befordring og derigjennem til Lønningsforbedring, saa kunde der være Mindre at sige derpaa; men der er jo intet Forbehold taget imod, at det kan komme ganske unge Mænd tilgode. Det, som de Herrer nu have foreslaaet, er langt over det Minimum, som Folkethinget har fastslaaet til faste Kapellaner og lavere lønne de Geistlige, og det foreslaa de nu ved en Afstemning fastsat paa Finantsloven, medens det Spørgsmaal, om det skulde være 16 eller 1800 Kr. — saa vidt jeg husker, — har været Gjenstand for Forhandling i et Par Sessioner, uden at der er opnaaet Enighed derom. Nu kan man ejøre det paa eet Brædt, hvad man tidligere har kjæmpet saa længe om. Man kunde mærke, at den ærede Ordfører var kommen i en pinlig Forlegenhed for at faae det sat saaledes sammen, at han kunde sige, at det, der her opnaaedes, var ikke blot det Samme, som han vilde opnaa i Fjor, men endnu meget Mere. Jeg antager, at den ærede Ordfører ved at stille et saa dristigt Postulat frem troede at kunne forbaase os saaledes, at vi undlode at høre nærmere paa hans Motivering, men det lykkes ikke. Vi ere lidt vant til at høre paa den Slags Ting og tage paa den Slags Sager, og vi gaa ikke af Veien for deslige Forklaringer. Den ærede Ordfører kom ind paa sin Betænkning fra i Fjor og i Forfjor. Han sagde rigtignok, at det var mig, der havde skrevet den, men naar en Person har underskrevet et Dokument, og der bliver Tale om hans juridiske og moralske Forpligtelse til at fastholde Dokumentet, saa spørges der ikke om, hvem der har skrevet Dokumentet, men om hvem der har underskrevet det. Det

**

tror jeg er almindelig Praxis, men det lader ikke til at gjælde for den ærede Ordfører. Denne Betænkning er underskrevet af den ærede Ordfører, og det er saaledes hans Ord, der staa deri. Han har i 1875—76 udtalt, at det er i højeste Grad forkasteligt at lade Midler, som ikke længere benyttes af Embedsmænd i Embeder, gaa ind i Fonds og bestyres som Stiftsmidler. Det har den ærede Ordfører underskrevet paa et Dokument fremlagt her i Thinget for 2 Aar siden, men nu skal det forklares, som om det var Noget, der slet ikke vedkom ham. Dernæst siger han, at han vilde bevise, at det fra 1875—76 hænger ikke sammen med det fra 1876—77, altsaa bevise, at han havde gjort Frontforandring med Hensyn til dette Spørgsmaal for et Aar siden. Det har for hans Vedkommende ikke stort at sige, om han beviser, at han har forandret sin Stilling i 1876—77, eller i 1877—78, det er temmelig ligegyldigt for hans Vedkommende; men det er ikke ligegyldigt for os, naar vi skulle holde os til den historiske Sammenhæng. For os er det saaledes, at vi i Henhold til Udtalelsen Aaret i Forveien fortsatte med Forhandlingerne, gjentog dem, om end ikke med samme Ord, saa dog med samme Rante, og i Henhold dertil udviklede, at vi vilde værne om Lovgivningsmagtens Ret til at ordne disse Forhold. Og saa mener det ærede Medlem, at det har han ogsaa gjort ved sit Forslag. Det lader sig ikke benegte, at, naar dette Forslag vedtages, saa har man lovhjemlet den Fremgangsmaade, den ærede Ordfører i Fjor i sin Betænkning kaldte egenraadig Fremgangsmaade og en Vilkaarlighed, han vilde nedlægge Indsigelse imod; og naar han tror, at dette er at værne om Lovgivningsmagten, at han ved denne Lovhjemmel giver Administrationen Ret til at bestille de Embeder, han ønsker at bestille, og paa denne Maade fastsætte Maximumgrænsen, saa kan jeg ikke forstaa, hvad Lovgivningsmagten skal værne om, naar vi skulle forhandle Præstelønningsloven. Den ærede Ordfører siger, at det naaede vi ikke i Fjor, og at det ikke var vor Mening at optage det paa Finantsloven. Det er mærkeligt, at den ærede Ordfører kan stille et Forslag, der lyder paa at optage disse Midler, der ere blevne flydende ved denne Afklipping, paa Finantsloven, og saa Aaret efter komme og meddele os, at man slet ikke vilde have dem optaget paa Finantsloven. Det er urigtigt af den ærede Ordfører at stille et Forslag og saa næste Aar sige, at det ikke var Mening. Det var ikke i Linien. Den ærede Ordførers Medforslagsstiller fra Høstebro (Madsen) meddeler os, at det ikke var i Linien, jo, det var i Linien, de have altsaa glemt deres eget Forslag fra i Fjor, og derfor forstikke de os, at det, de have stillet i Aar, er bedre. Hvad vi vilde i Fjor, var altsaa at have det, som den ærede Ordfører mener ikke skulde hævdes, nemlig, at det her dreier sig om Statsmidler, og at de bør være